

Майка му дигна глава:

— Какво рече, рожбо?

Стоянчо не ѝ отговори — той вече спѣше и все още се усмихваше щастливо.

* * *

На утринѣта Стоянчо имаше ново калпаче. Дѣдо Коледа му го донесѣлъ — майка му била будна тогава и той ѝ го далъ.

— На, — рекѣлъ, — за Стоянча е това калпаче. Ама да му кажешъ да слуша, че иначе до година нѣма да му донесе и шекерено пѣтле Тѣй да знае!

Стоянчо нахлупи калпачето, подскокна два-три пѣти радостно, изкочи бързо вѣнка и се затича къмъ портата. Тамъ още стоеше бѣлиятъ листъ, върху който той бѣше написалъ вчера съ едри букви: „Дѣдо Коледа, тукъ живѣя азъ. Стоянчо“.

— Ехе-хей-й-й, — подвикна Стоянчо, — ако не бѣхъ му написалъ, я ме бѣше намѣрилъ, я не.

И отиде да се похвали на другарчетата си съ новото си калпаче.

В. Мавродиевъ

ТАТКОВИНА

Хубава си, татковино,
Име сладко, земя рай,
Сърдце младо и невинно
За тебъ трепка та играй.

Мили ми сж планинитѣ
И на северъ и на югъ,
Валозитѣ, равнинитѣ,
Набраздени съ нашия плугъ.

На уста ми сладка дума
Ще да бжде този кѣтъ,
Дето Дунавъ, Вардаръ, Струма
И Марица си текатъ.

Доръ на небо ясно слънце,
И на очи свѣтъ, животъ,
Святи ще ми сж на сърдце
Тазъ земя и тозъ народъ.

Петко Р. Славейковъ